

Arrest

nr. 286 321 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Georgië en van Georgische afkomst. U bent geboren op (...) in Tbilisi waar u uw hele leven heeft gewoond bij uw ouders. U heeft twee zussen. U bent christen-orthodox. U bent ongehuwd en heeft geen partner. U studeerde toerisme en werkte als wijnsommelier.

Toen u 14 jaar was begreep u dat u jongens niet aantrekkelijk vond en u op meisjes viel. U zocht in de volgende jaren informatie over homoseksualiteit op het internet. U heeft nooit een partner gehad en ook nooit seksuele betrekkingen gehad. U bent wel enkele keren verliefd geweest maar heeft nooit gedurfd uw liefde te verklaren. U had wel een lesbische vriendin, N. (...), waar u niet verliefd op bent. U heeft haar leren kennen in februari of maart 2021 via een Facebook-groep. Uw andere vriendinnen en uw collega's waren niet op de hoogte van uw seksuele geaardheid.

Op 5 juli 2021 nam u deel aan een holebi-actie. Uw buurman heeft u op die actie gezien en heeft verspreid in de buurt dat u lesbisch bent. U heeft op de actie namelijk spontaan gekust met uw vriendin N. (...) en waarschijnlijk heeft uw buurman G. (...) dit gezien. Uw burens hebben u op een avond, tussen 5 juli 2021 en 17 juli 2021, opgewacht met een mes en hebben u bedreigd. Ze hebben u mondeling nog meermaals bedreigd. Ze wilden dat u de buurt zou verlaten. Uw vader kwam ook op de hoogte van uw seksuele geaardheid via uw buurman en hij had het daar heel moeilijk mee. Uw vader was verbaal agressief en wilde niet dat u nog langer bij uw ouders zou leven. U bleef echter bij uw ouders wonen maar ging vroeg naar het werk en kwam laat thuis zodat u geen contact had met uw ouders.

Op 17 juli 2021, toen u van uw werk naar huis ging, werd u opgewacht door twee voor u onbekende personen. Ze hebben u gezegd dat u een schande was en hebben u aangevallen en u een klap op uw hoofd gegeven. U heeft het bewustzijn verloren. Toen u weer bewust werd heeft u zelf een ambulance gebeld en bent u naar een ziekenhuis gebracht. Op 21 juli 2021 werd u ontslagen uit het ziekenhuis. Op 28 juli 2021 bent u naar de politie gegaan om een klacht in te dienen tegen de twee daders. De politie heeft de daders niet kunnen identificeren en heeft de zaak gesloten wegens gebrek aan bewijzen. Anderhalve maand later ongeveer bent u tot de beslissing gekomen om Georgië te verlaten en begon u geld te verzamelen. Nog een half jaar later ongeveer, op 22 februari 2022, vertrok u via Polen en Duitsland naar België waar u toekwam op 24 februari 2022.

Op 22 maart 2022 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een certificaat van uw gezondheidstoestand op 21 juli 2021 (kopie) en een brief van de politie van 23 januari 2022 waarin wordt gesteld dat de zaak betreffende de aanval op u van 21 juli 2021 werd gesloten wegens onvoldoende bewijzen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Bij het onderzoek van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal kennis genomen van en houdt rekening met de huidige situatie van homoseksuelen in Georgië. Uit lezing van die informatie blijkt dat de situatie voor homoseksuelen uit dit land op dit ogenblik complex is en dat zij er een kwetsbare groep vormen. Bijgevolg werd uw aanvraag met betrekking tot uw individuele situatie en uw persoonlijke vrees voor vervolging met omzichtigheid onderzocht. Uit de beschikbare informatie blijkt dat homoseksuele handelingen en relaties niet strafbaar zijn in Georgië en nergens in de voormelde informatie wordt melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. De wet voorziet tevens in een verbod op discriminatie op grond van seksuele geaardheid, en in homofobie als verzwarende omstandigheid bij misdrijven, al blijft de toepassing hiervan in de praktijk problematisch. Slachtoffers van homofoob geweld of discriminatie richten zich slechts zelden tot de autoriteiten om hun rechten te doen gelden of bescherming te bekomen. Er bestaan bij de overheid geregistreerde ngo's die zich inzetten voor de verdediging van de rechten van seksuele minderheden en de strijd tegen homofobie, en tevens juridische bijstand leveren. Ook bestaan er in de hoofdstad Tbilisi ontmoetingsplekken voor homoseksuelen, al is hun sociaal leven vooral via het internet georganiseerd. Hoewel uit de informatie blijkt dat homoseksuelen een kwetsbare groep vormen binnen de Georgische samenleving, kan op basis hiervan niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Georgië het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere feit homoseksueel te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een

individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij u ertoe gehouden bent uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u op 17 juli 2021 bent aangevallen door twee onbekende personen. Er moet immers worden vastgesteld dat dit het belangrijkste vervolgingsfeit uitmaakt in uw asielrelaas en u een viertal dagen ongeveer in het ziekenhuis heeft verbleven omwille van uw verwondingen door die aanval (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 6-7). U gaf ook aan dat deze feiten wel degelijk de aanleiding zijn voor uw beslissing om Georgië te verlaten. U verklaarde het volgende: 'Na de aanval op mij was ik zodanig bang geworden dat ik voortdurend het gevoel had dat iemand achter mij kwam. De gebeurtenissen van die dag hebben zo'n grote invloed op mij gehad. En ik voelde me zo onveilig dat ik dacht om het land te verlaten en ik dacht niet aan verhuizen (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 16).' Het is dan ook bijzonder verbazingwekkend dat u over het belangrijkste vervolgingsfeit uit uw asielrelaas met geen woord heeft gesproken bij de DVZ (zie CGVS-vragenlijst). Het is immers volledig ondenkbaar dat u over deze feiten die de directe aanleiding vormen voor uw vertrek uit Georgië niets zou hebben verteld bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd kan u geen aanvaardbare uitleg geven. Dat u er bij DVZ op werd gewezen dat u het kort moest houden en u de feiten dan ook kort heeft weergegeven (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 18) kan immers hoegenaamd niet verklaren waarom u wel de minder belangrijke vervolgingsfeiten heeft verteld en niets, maar dan ook niets, over uw directe aanleiding tot vertrek heeft gezegd. Bovendien werd u bij de DVZ wel degelijk gevraagd of u, naast de problemen met uw burens en met uw ouders, anders nog problemen heeft gehad met mensen vanwege uw seksuele oriëntatie en u antwoordde daarop: 'Nee, op mijn werk wist niemand dit. Alleen mijn burens en mijn ouders wisten dit (CGVSvragenlijst, vraag 5).' Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit vlak dan ook volledig onderuit en brengt ook uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.

Bovendien dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat wanneer de feiten van 17 juli 2021 geloofwaardig zouden zijn, quod non in casu, er dan duidelijk moet vastgesteld worden dat de autoriteiten wel degelijk welwillend waren om u bescherming te bieden en uw verzoek tot internationale bescherming daarom op dat vlak ook helemaal ongegrond is. U verklaarde op 28 juli 2021 een klacht te hebben ingediend bij de politie tegen de daders van de aanval op 17 juli 2021 (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 3). De politie heeft die klacht wel degelijk serieus genomen, is naar de buurt van de aanval gegaan en heeft de buurtbewoners ondervraagd. Ook de veiligheidscamera in de buurt van de aanval op 17 juli 2021 werd nagekeken maar was blijkbaar kapot. Het is pas na vaststelling dat er een gebrek aan bewijzen was dat de politie de zaak heeft afgesloten (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 7). Het misdrijf is dus wel degelijk onderzocht, er zijn door de politie redelijke inspanningen geleverd en er kan dan ook niet worden gesteld dat de politie niet heeft opgetreden. Er dient te worden vastgesteld dat, in de hypothese dat uw verhaal over de gewelddadige aanval waar zou zijn, u uit uw verhaal geenszins blijkt dat de Georgische autoriteiten onwillig zouden zijn u bescherming te verlenen.

Wat betreft de andere feiten van vervolging, omwille van de door u beweerde seksuele geaardheid of seksuele oriëntatie, die u aangaf, dient vooreerst te worden opgemerkt dat, gezien onze vaststellingen omtrent de aanval van 17 juli 2021 en de afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, we de andere feiten die u zou hebben meegemaakt niet zomaar voor waar kunnen aannemen. Zo beweerde u dat u na de holebi-actie van 5 juli 2021, waarop een buurman u heeft gezien, op een avond bent opgewacht met een mes door de burens en de burens u hebben bedreigd (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 18-19). U heeft echter helemaal geen bewijzen voor uw aanwezigheid op de actie van 5 juli 2021 (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 16). U heeft ook helemaal geen klacht ingediend tegen de bedreiging van uw burens die u zouden aangespoord hebben de buurt te verlaten (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 18). Indien de feiten van bedreiging door uw burens al waar zouden zijn, waar het CGVS sterk aan twijfelt gezien uw gebrek aan algemene geloofwaardigheid en uw gebrek aan concrete bewijzen, is uw verzoek om internationale bescherming op dat vlak sowieso ook ongegrond. Internationale bescherming kan immers slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. U heeft dat nagelaten te doen in navolging van de door u beweerde bedreigingen, onder meer met een mes.

Wat betreft de problemen met uw ouders en in het bijzonder met uw vader die verbaal agressief had gereageerd nadat hij uw beweerde seksuele geaardheid had vernomen en die niet langer wou dat u nog bij hen bleef wonen, dient ook opgemerkt dat u nauwelijks gevolgen heeft gegeven aan die beweerde feiten. Ondanks het feit dat u niet langer bij uw ouders mocht wonen bleef u wel degelijk nog gedurende meer dan een half jaar inwonen bij uw ouders. U verklaarde wel dat u in die periode vroeg naar het werk ging en laat thuis kwam 's avonds zodat u geen contact had met uw ouders (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 16). Maar tegelijkertijd stelde u dan weer dagelijks te zijn uitgescholden en beledigd te zijn geweest door uw vader, wat daarmee tegenstrijdig is (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 14). Wat er ook van zij, de gegevens die u in uw verklaringen aanbrengt wijzen erop dat de reactie van uw ouders, en in het

bijzonder van uw vader, op uw beweerde seksuele geaardheid onvoldoende zwaarwichtig waren om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Het valt in het andere geval immers niet redelijkerwijze uit te leggen waarom u dan maar liefst meer dan een half jaar bij uw ouders bent blijven wonen voor u vertrok uit Georgië. Dit geldt nog des te meer gezien u wel degelijk ook terecht kon bij uw vriendin, waar u na uw ontslag uit het ziekenhuis na de beweerde feiten van 17 juli 2021 heeft verbleven, om weer op krachten te komen en er sowieso ook redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zelfredzaam bent als u al ongeveer 5 jaar een job als wijnsommelier had (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 4 en p. 7). Bovendien dient opgemerkt dat, wanneer de vervolgingsfeiten door uw burens wel degelijk ernstige vervolgingen zouden uitmaken, dan nog minder kan verwacht worden dat u op het adres van uw ouders zou zijn blijven wonen.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Met betrekking tot het certificaat van uw gezondheidstoestand op 21 juli 2021 en de brief van de politie van 23 januari 2022 waarin wordt gesteld dat de zaak betreffende de aanval op u op 21 juli 2021 werd gesloten wegens onvoldoende bewijzen dient immers te worden opgemerkt dat om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Nog los van de vaststelling dat het medisch document een uitgebreid verslag van de feiten bevat voorafgaand aan de verwondingen wat op zich al vreemd en opvallend is voor een medisch document en de vaststelling dat het document van de politie wel opvallend summier is en u niet beschikt over de oorspronkelijke klacht van de politie van 28 juli 2021, betreffen de documenten kopieën waardoor de authenticiteit van de documenten sowieso niet kan worden nagegaan.

Op basis van wat voorafgaat, wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster omschrijft wat zich aandient als een enig middel als volgt:

"Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

Schending van art. 1, sectie A. § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

2.2. Verzoekster gaat vervolgens in op haar vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

In dit kader herhaalt verzoekster vooreerst de aangevoerde feiten en vrees en de verklaringen die zij hierover eerder aflegde. Tevens benadrukt zij dat homoseksualiteit in Georgië maatschappelijk niet wordt aanvaard. Volgens verzoekster heeft zij afdoende aangetoond dat zij bij een terugkeer naar Georgië zal worden vervolgd en wordt de geloofwaardigheid van haar verklaringen ten onrechte in twijfel getrokken.

Verzoekster betoogt:

"Verzoekster is van mening dat het CGVS haar moeilijkheden verkeerd heeft ingeschat.

Verzoeksters problemen van vervolgingen en intimidatie omwille van haar lesbische geaardheid, zijn in het concrete geval van verzoekster, wel degelijk ernstig.

Verzoekster is het niet eens met de gronden waarop het CGVS zich heeft gebaseerd om aan haar de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en wenst de volgende opmerkingen te formuleren op de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing."

Verzoekster benadrukt vervolgens dat haar lesbische geaardheid niet in vraag wordt gesteld. Enkel haar problemen worden door verweerder ongeloofwaardig bevonden.

Met betrekking tot de aan haar verweten omissie in haar verklaringen bij de DVZ, doet verzoekster verder gelden:

"Verzoekster wenst te benadrukken dat zij tijdens haar DVZ gehoor dd. 26 april 2022 meerdere keren verzocht was geweest, zowel door de tolk als door de dossierbehandelaar, om korte antwoorden te geven ; dat het niet de bedoeling was om in detail haar asielrelaas uit de doeken te doen en dat zij later, tijdens het uitgebreidere persoonlijk onderhoud op het CGVS wel de kans zou krijgen om in detail alle vervolgingsfeiten uiteen te zetten.

Verzoekster was tijdens haar DVZ gehoor bovendien mentaal nog niet klaar om spontaan over het geweldsincident van 17 juli 2021 in alle openheid te spreken.

Dat bewuste geweldincident, waarvoor verzoekster meerdere dagen moest gehospitaliseerd worden, heeft een diepe impact gehad, was traumatisch voor verzoekster die deze aanval op dat ogenblik mentaal nog niet verwerkt had en moeite had om ongeremd over deze aanval te spreken.

Toen de tolk en de dossierbehandelaar tijdens het DVZ gehoor dd. 26 april 2022 aan verzoekster hadden gevraagd om 'zo kort mogelijke antwoorden te willen geven', had verzoekster het gesprek over dit gevoelige onderwerp dan ook gemakshalve voor zich uitgeschoven, in de veronderstelling dat zij over het geweldincident later, tijdens het CGVS interview, wel zou kunnen spreken.

(CGVS blz. 18: "U bent op 17 juli ernstig in elkaar geslagen. Waarom heeft U dat niet verteld bij DVZ ? Ik wilde wel maar telkens werd ik erop gewezen dat ik het kort moest houden. Wat ik daar verteld heb was een heel klein beetje.")

Achteraf gezien was deze inschatting van verzoekster op dat moment niet juist gebleken.

Verzoekster hoopt alleszins dat deze inschattingsfout tijdens haar DVZ gehoor haar niet te kwalijk wordt genomen.

Het CGVS ziet volledig ten onrechte de traumatische ervaringen die verzoekster heeft doorgemaakt over het hoofd.

De nog onverwerkte traumatische ervaringen speelden wel degelijk een niet te onderschatten rol bij de reden waarom verzoekster niet spontaan het geweldincident van 17 juli 2021 had aangehaald tijdens haar DVZ gehoor.

Het medisch verslag dat verzoekster aan het CGVS heeft voorgelegd bewijst dat die bewuste aanval en de letsels die zij daarbij had opgelopen, wel degelijk ernstig was."

Voorts voert verzoekster aan dat verweerder ten onrechte van mening is dat de Georgische autoriteiten haar bescherming zouden willen bieden. Verzoekster doet in dit kader gelden:

"Verzoekster wenst erop te wijzen dat het niet is omdat de lokale politie 'welwillend was geweest' om haar klacht tegen onbekenden (n.a.v. de aanval van 17 juli 2021) te gaan onderzoeken, dat hiermee verzoeksters veiligheid gewaarborgd zou zijn.

Vooreerst heeft verzoekster geen vertrouwen dat de lokale autoriteiten wel degelijk een grondig onderzoek hebben verricht.

De letsels die verzoekster had opgelopen n.a.v. het geweld-incident dd. 17 juli 2021 waren nochtans dermate ernstig dat verzoekster meerdere dagen in het ziekenhuis moest worden opgenomen.

Ondanks dat de bewakingscamera op de plaats van de feiten defect was, had de politie volgens verzoekster ter plaatse de daaropvolgende dagen een veel grondiger onderzoek kunnen voeren , door bijvoorbeeld een diepgaander buurtonderzoek te voeren en de buurtbewoners op een meer kordate en doortastende manier te ondervragen.

Volgens verzoekster was het politieonderzoek gemakshalve rap-rap afgesloten met als voorwendsel dat de bewakingscamera defect was.

Bovendien is verzoekster van mening dat een bescherming tegen eventuele represailles hoedanook louter theoretisch en nooit afdoende is.

Verzoekster vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van haar zal kunnen garanderen.

De autoriteiten in Georgië hebben weinig of geen vat op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Georgische autoriteiten niet meer dan dode letter is. temeer aangezien homoseksualiteit in Georgië nog steeds in de taboe sfeer zit.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoekster.

De verklaringen die verzoekster all egde tijdens haar persoonlijk onderhoud, spreken voor zich en bewijzen dat verzoekster in Georgië steeds in onveiligheid zal blijven leven.”

Aangaande het incident dat plaatsvond op 5 juli 2021, verklaart verzoekster:

“Het CGVS heeft in casu een beoordelingsfout begaan door de impact van de gebeurtenissen op de achtergrond van de zgn ‘outing’ van verzoekster fout in te schatten.

Voorafgaandelijk aan de LGBTQ+ manifestatie van 5 juli 2021, had verzoekster nagenoeg haar ganse leven een zgn. ‘dubbel-leven’ geleefd.

Niet alleen had verzoekster nooit aangeleerd binnen haar eigen familie om openlijk te praten over homoseksuele gevoelens, maar ook niet binnen zijn Georgische samenleving, waar het praten over homoseksuele gevoelens taboe is.

Haar lesbische gevoelens had zij haar leven lang vakkundig onderdrukt, uit zelfbehoud.

Ondanks haar deelname aan de LGBTQ+ manifestatie van 5 juli 2021, bleef verzoekster nog steeds behoedzaam.

Het CGVS heeft i.c. ten onrechte geen rekening gehouden met de specifieke persoonlijkheid van verzoekster en evenmin met de Georgische samenleving waar homoseksualiteit zo het al niet gelijkstaat met de dood, dan minstens een uitsluiting / verbanning uit de samenleving.

Het CGVS kan i.c. redelijkerwijze van verzoekster niet verwachten dat zij onmiddellijk na het eerste incident volgend op haar deelname aan de manifestatie van 5 juli 2021, spontaan naar de autoriteiten zou stappen alwaar zij in een politieverhoor ongetwijfeld haar homoseksuele gevoelens publiekelijk op tafel zou moeten gaan gooien.

Bovendien wilde verzoekster de toestand met de burens niet laten escaleren en hoopte zij dat het ‘slechts’ bij deze eenmalige dreigementen zou blijven en dat de hele genante heisa spoedig wel zou overwaaien.

Het indienen van een klacht tegen haar burens zou de woede en agressie van de burens alleen maar vergroten.

Toen verzoekster op 17 juli 2021 zodanig hard was geslagen dat zij het bewustzijn had verloren en dagenlang moest herstellen in het ziekenhuis, restte er haar geen andere optie dan een klacht in te dienen bij de politie.

Trouwens, n.a.v. de ziekenhuisopname ingevolge een geweldsincident, worden de politiediensten door het medisch personeel zowieso op de hoogte gebracht.”

Dat zij in haar ouderlijke woning bleef wonen, verklaart verzoekster verder als volgt:

“Ook hier heeft het CGVS verzoeksters specifieke familiale situatie fout ingeschat.

Verzoekster leefde weliswaar in haar ouderlijk huis, maar maakte sinds haar seksuele geaardheid voor de buurtbewoners bekend geraakte, geen deel meer uit van het gezinsleven.

Zij verliet de woning 's ochtends vroeg en kwam 's avonds laat thuis om confrontaties met haar ouders te vermijden.

Maar ook deze toestand was slechts kortstondig houdbaar voor verzoekster, die volop geld aan het sparen was om het land te verlaten.

Met het weinige geld dat verzoekster verdiende, moest zij namelijk ook haar universiteitskosten zélf bekostigen.

Haar vader bleef verzoekster onophoudelijk bestoken met beledigingen en bedreigingen en maakte ook aan de buitenwereld duidelijk dat hij zich volledig distantieerde van verzoekster, die hij als een schande van de familie had bestempeld.

(...)

Verzoekster vermoedt dat de schuldgevoelens die haar vader had o.w.v. haar mindervalide zusje de onderliggende (menselijke) reden zijn waarom zij niet eerder door haar vader met geweld uit de woning was gezet en dat hij daarom verzoekster in zekere zin nog een tijdje tolereerde.

(...)

Hoedanook zou het een kwestie van tijd zijn geweest totdat de stoppen van verzoeksters vader helemaal zouden zijn doorgeslagen en dat verzoekster op straat zou zijn belandt.

Vragen om bij haar vriendin in te wonen, was geen optie voor de lange termijn.

Bovendien wilde verzoekster haar vriendin ook niet in gevaar brengen door haar te vragen om haar te huisvesten.”

Verzoekster concludeert:

“Tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 5 juli 2022 heeft verzoekster concrete informatie gegeven waaruit duidelijk blijkt dat zij wel degelijk persoonlijk het slachtoffer was geworden van verregaande discriminatie, uitsluiting, fysiek geweld en bedreigingen in Georgië.

Verzoekster vreest dat zij omwille van haar lesbische geaardheid bij een terugkeer opnieuw het slachtoffer zal worden van geweld en bedreigingen en dat de autoriteiten haar niet voldoende bescherming zullen kunnen geven hiertegen.

Omdat haar leven duidelijk in gevaar was in Georgië, zag zij geen andere uitweg dan het land te ontvluchten om in België een verzoek tot bescherming in te dienen in maart 2022.

In Georgië zal verzoekster een uitzichtloos bestaan hebben.”

Vervolgens verwijt verzoekster verweerder dat deze onvoldoende rekening heeft gehouden met de dagelijkse realiteit in Georgië. In dit kader voert zij aan:

“Verzoekster heeft geen boodschap aan een te abstracte en theoretische benadering door het CGVS van haar moeilijkheden.

In de huidige omstandigheden is verzoekster niet in staat om terug te keren naar Georgië.

Uit de algemene informatie die door het CGVS zelf wordt aangebracht, blijkt dat initiatieven van de Georgische autoriteiten om de veiligheid van haar burgers te waarborgen geenszins een gepast en daadkrachtig antwoord bieden aan de bestaande problemen in de regio.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoekster zich bevindt – met name het feit dat verzoekster het slachtoffer is van verregaande discriminatie, vernederingen, bedreigingen alsook fysiek geweld en doodsb bedreigingen en haar vrees voor een veel te geringe aanpak van het probleem door de Georgische autoriteiten - vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoekster.

Verzoekster gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat haar preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan haar leven in gevaar is.

De door verzoekster verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig , voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de vluchtelingenconventie.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om de vluchtelingenstatus aan verzoekster te weigeren.

De benadering van het CGVS om de weigeringsbeslissing te motiveren is te vaag, abstract en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoekster verkeert in Georgië.

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoekster moeten volstaan om haar minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Omdat verzoekster in Georgië -hic et nunc- onmogelijk een menswaardig en veilig bestaan kan leiden, en haar preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen , volstaat het voor het CGVS niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen.

Het CGVS had de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoekster door haar minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen.”

2.3. Verzoekster gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

In dit kader herhaalt zij dat zij weldegelijk heeft aangetoond dat haar leven in Georgië in gevaar is en dat het CGVS haar problemen ten onrechte onvoldoende heeft erkend.

2.4. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Minstens vraagt zij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor bijkomend onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.5. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het

verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing niet op dienstige wijze aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Geheel ten onrechte tracht verzoekster immers te laten uitschijnen dat zij ten gevolge van een trauma of het feit dat zij daartoe mentaal nog niet klaar zou zijn geweest niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om haar procedure tot internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij van meet af aan op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat haar niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

Verzoekster brengt ter staving van dit gegeven immers vooreerst niet het minste begin van bewijs bij. Zij legt geen medisch attest neer waaruit het bestaan van enig trauma of enig mentaal probleem in haren hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont zij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat zij zou aantonen dat zij ingevolge hiervan aan mentale problemen zou lijden of niet in staat was om haar procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om haar asielrelaas daarbij van meet af aan op een gedegen wijze uiteen te zetten.

Daarenboven gaf verzoekster bij de aanvang van haar procedure, in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, zelf eenduidig aan dat er volgens haar geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van haar verhaal of haar deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (administratief dossier, vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ). Uit de verklaring voor de DVZ, de aldaar ingevulde vragenlijst en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat al deze onderhouden op normale wijze zijn geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Nergens formuleerden verzoekster of haar advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van deze onderhouden. Uit de inhoud van het administratief dossier blijkt bovendien dat verzoekster tijdens al de voormelde onderhouden in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Uit de stukken van het dossier kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoekster niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van haar verzoek zowel bij de DVZ als bij het CGVS op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten.

Aldus toont verzoekster niet concreet aan en maakt zij niet hard dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert zij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt zij niet hoe steunmaatregelen van invloed hadden kunnen zijn op de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.3. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals omschreven in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), artikel 57/6/1, § 2 en artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen luiden als volgt:

"§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

(...)

§ 2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die

voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Verzoekster betwist de bestreden beslissing in dit kader niet waar, dit mede gelet op het voorgaande, met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.”

3.4. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omwille van haar lesbische geaardheid en de problemen die zij ingevolge deze geaardheid zou hebben ondervonden.

Vooreerst dient in dit kader te worden opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde lesbische geaardheid in de context van de Georgische samenleving.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster uiterst vage en niet-doorleefde verklaringen aflegde omtrent de ontdekking en de beleving van haar beweerde geaardheid. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat verzoekster, wanneer zij veertien jaar was en beseft zou hebben dat zij enkel op meisjes viel, niet op de hoogte zou zijn geweest en geen notie zou hebben gehad van het begrip homoseksualiteit (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.8). Verzoekster zelf gaf daarnaast immers aan dat zij op dat moment wel begreep dat haar geaardheid naar Georgische normen onaanvaardbaar was omdat het in Georgië dagdagelijks duidelijk te zien en te horen was dat homoseksuele en lesbiennes niet ok zijn (*ibid.*, p.8). Daarenboven blijkt uit haar verklaringen dat er ook onder haar vriendinnen over homoseksualiteit werd gesproken en dat er hierover zaken te zien waren op de televisie (*ibid.*, p.12). Verzoekster legde daarenboven vage, incoherente en niet-doorleefde verklaringen af omtrent het ogenblik waarop zij dan wel op de hoogte zou zijn gekomen van het begrip homoseksualiteit. Initieel gaf zij duidelijk aan dat zij geen jaartal kon plakken op het ogenblik waarop zij dit beseft. Even verder beweerde zij dan weer dat zij toen *“waarschijnlijk 15 of 16 jaar”* was. Bovendien beweerde zij hierover op de hoogte te zijn gekomen door een zoektocht op het internet doch kon zij, wanneer zij hieromtrent verder werd bevraagd, geen verdere informatie verstrekken. Zo kon zij geen specifieke sites opnoemen die zij bezocht en gaf zij aan dat het om *“Gewoon informatie”* ging (*ibid.*, p.8). Dient tevens te worden vastgesteld dat verzoekster niet bij machte bleek om een antwoord te formuleren op de vraag hoe haar gevoelens en haar gedachten ten opzichte van homoseksualiteit doorheen de jaren waren geëvolueerd. In dit kader kwam zij namelijk niet verder dan aan te geven dat er bij haar niets zou zijn veranderd, dat zij niet wist hoe op deze vraag te antwoorden en dat alles *“van binnenuit”* en *“vanzelf”* komt. Wanneer hierover werd doorgevraagd, kwam zij vervolgens andermaal niet verder dan aan te geven dat zij het na een tijdje *“normaal”* vond (*ibid.*, p.9).

Verzoekster legde verder tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of zij over haar geaardheid met iemand sprak. Initieel verklaarde zij immers eenduidig dat zij aan niemand had verteld dat zij lesbisch was en dat zij hierover met niemand durfde praten (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7-8). Later gaf zij echter aan dat zij dit wel had verteld aan haar vriendin N. Dat zij, zoals zij voorhiel wanneer zij hiermee werd geconfronteerd, initieel zou hebben begrepen dat er enkel zou zijn gevraagd of zij hierover sprak met iemand die heteroseksueel was, kan daarbij gelet op de duidelijke vraagstelling die geschiedde niet worden aangenomen (*ibid.*, p.9).

Voorts legde verzoekster onaannemelijke verklaringen af omtrent het ogenblik waarop zij ten eerste male met haar geaardheid naar buiten zou zijn getreden. Hoewel zij beweerde op 5 juli 2021 te hebben deelgenomen aan een holebi-actie, legt zij ter staving van haar deelname aan deze actie, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, vooreerst namelijk niet het minste begin van bewijs neer. Verder is het, gelet op de context zoals geschetst door verzoekster, op haar zelfverklaarde voorzichtigheid, behoedzaamheid en angst om naar buiten te treden met haar geaardheid en op de verregaande risico's die dit volgens haar inhield, in het geheel niet aannemelijk dat verzoekster tijdens haar deelname aan de betreffende actie spontaan zou hebben besloten om in het openbaar met haar vriendin N. te kussen. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster duidelijk aangaf dat zij beide niet verliefd waren op elkaar (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.13). Eveneens is het ongeloofwaardig dat noch verzoekster, noch N. later nog op deze kus zou zijn teruggekomen. Verzoekster gaf immers aan dat zij deze kus als zeer aangenaam ervoer en liet vervolgens uitschijnen dat zij, zo zij in Georgië was gebleven, mogelijks een relatie met N. had kunnen aangaan (*ibid.*, p.13-14). Bovendien verbleef zij nadien, nadat zij door haar deelname aan de holebi-actie en haar kus met N. tijdens deze actie ernstige problemen kende, nog meer dan zeven maanden in haar land van herkomst, kwam zij daarbij terug op krachten bij N. en genoot zij daarbij de ondersteuning van N. Dat zij het ook in deze context nooit nog zouden hebben gehad over hun kus, die bovendien verzoeksters enige fysieke lesbische ervaring ooit was (*ibid.*, p.12-13), ontbeert iedere geloofwaardigheid.

Dient bovendien te worden vastgesteld dat verzoekster ook over N. uitermate vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegde. Nochtans zou N. een bijzonder belangrijke rol hebben gespeeld in de ontdekking en de beleving van haar geaardheid. Zo zou zij N. hebben leren kennen via een Facebookgroep voor (lesbische) vrouwen, zou zij haar in het jaar daarop goed hebben leren kennen, zou N. de enige zijn geweest met wie zij over alles kon praten, zou N. haar hebben overtuigd om deel te nemen aan de voormelde holebi-actie, zou zij aldaar met N. hebben gekust en zou N. haar ook daarna hebben ondersteund in het kader van haar problemen. Dat verzoekster desondanks niet wist en nooit zou hebben gevraagd hoe N. zelf zou hebben ontdekt dat zij op vrouwen viel en hoe N. haar geaardheid ontdekte, is manifest ongeloofwaardig. Bovendien ontweek verzoekster de vraag hoe de familie van N. op deze geaardheid reageerde door eenvoudigweg aan te geven dat N. niet bij haar familie woonde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.16-17). Dat N. niet bij haar familie woonde, verhindert echter geenszins dat van verzoekster mocht worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van de reactie van deze familie op de geaardheid van N.

Verzoekster legde daarenboven incoherente en uiterst vage verklaringen af omtrent het eerste probleem dat zij zou hebben gekend ten gevolge van haar voorgehouden lesbische geaardheid. Hoewel zij in de vragenlijst van het CGVS aangaf dat zij nadat zij voor de eerste keer naar buiten trad met haar geaardheid door één van haar burens zou zijn bedreigd met een mes (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.), maakte zij van dit incident bij het CGVS en wanneer zij de kans kreeg om op spontane wijze haar relaas te doen initieel immers niet de minste melding (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.6-7). Wanneer haar vervolgens werd gevraagd of zij nog iets toe te voegen had, gaf zij bovendien aan van niet. Ook wanneer er daarna werd gevraagd of er nog andere reden waren waarom zij Georgië had verlaten dan deze die zij tot nog toe had vernoemd, stelde verzoekster daarenboven expliciet van niet (*ibid.*, p.7). Ook later tijdens haar persoonlijk onderhoud maakte verzoekster geen spontane melding van het beweerde incident waarbij één van haar burens haar met een mes zou hebben bedreigd. Slechts nadat er meermaals werd gevraagd of zij naast het incident van 17 juli 2021 slachtoffer werd van andere ernstige feiten, maakte verzoekster van dit incident melding en gaf zij aan dat zij dit ook reeds bij de DVZ had vermeld (*ibid.*, p.18). Wanneer haar gevraagd werd waarom zij dit nochtans ernstige incident, in tegenstelling met minder ernstige feiten, eerder niet vermeldde, bood verzoekster hiervoor verder geen dienstige uitleg doch gaf zij aan: *"Ik weet het niet. Ik heb gewoon heel kort verteld"* (*ibid.*, p.18). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster, zo zij werkelijk door haar burens zou zijn bedreigd met een mes in de periode waarin zij problemen zou hebben gekend omwille van haar geaardheid, hiervan ook initieel en in het kader van haar spontane uiteenzetting van de feiten melding zou hebben gemaakt. Verzoekster legde over dit incident daarenboven uiterst vage verklaringen af. Hoewel zij beweerde dat dit zou hebben plaatsgevonden in de periode tussen 5 juli 2021 en 17 juli 2021, bleek zij namelijk niet bij machte dit incident nader te situeren in de tijd (*ibid.*, p.19). Nochtans mocht zulks van haar worden verwacht. Bovendien kon verzoekster de achternaam niet verstrekken van de buur die haar met een mes zou hebben bedreigd. Nochtans woonde deze in dezelfde appartementsblok als verzoekster en bleef verzoekster na deze bedreiging nog meer dan zeven maanden in diezelfde appartementsblok wonen (*ibid.*, p.19).

Daarenboven vertoont zich een ernstige en cruciale omissie in verzoeksters verklaringen bij de DVZ. In dit kader wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd:

“Er kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u op 17 juli 2021 bent aangevallen door twee onbekende personen. Er moet immers worden vastgesteld dat dit het belangrijkste vervolgingsfeit uitmaakt in uw asielrelaas en u een viertal dagen ongeveer in het ziekenhuis heeft verbleven omwille van uw verwondingen door die aanval (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 6-7). U gaf ook aan dat deze feiten wel degelijk de aanleiding zijn voor uw beslissing om Georgië te verlaten. U verklaarde het volgende: ‘Na de aanval op mij was ik zodanig bang geworden dat ik voortdurend het gevoel had dat iemand achter mij kwam. De gebeurtenissen van die dag hebben zo’n grote invloed op mij gehad. En ik voelde me zo onveilig dat ik dacht om het land te verlaten en ik dacht niet aan verhuizen (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 16).’ Het is dan ook bijzonder verbazingwekkend dat u over het belangrijkste vervolgingsfeit uit uw asielrelaas met geen woord heeft gesproken bij de DVZ (zie CGVS-vragenlijst). Het is immers volledig ondenkbaar dat u over deze feiten die de directe aanleiding vormen voor uw vertrek uit Georgië niets zou hebben verteld bij de DVZ. Hiermee geconfronteerd kan u geen aanvaardbare uitleg geven. Dat u er bij DVZ op werd gewezen dat u het kort moest houden en u de feiten dan ook kort heeft weergegeven (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 18) kan immers hoegenaamd niet verklaren waarom u wel de minder belangrijke vervolgingsfeiten heeft verteld en niets, maar dan ook niets, over uw directe aanleiding tot vertrek heeft gezegd. Bovendien werd u bij de DVZ wel degelijk gevraagd of u, naast de problemen met uw burens en met uw ouders, anders nog problemen heeft gehad met mensen vanwege uw seksuele oriëntatie en u antwoordde daarop: ‘Nee, op mijn werk wist niemand dit. Alleen mijn burens en mijn ouders wisten dit (CGVS-vragenlijst, vraag 5).’ Bovenstaande vaststellingen halen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op dit vlak dan ook volledig onderuit en brengt ook uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Op haar vermeende trauma en mentale problemen, werd reeds hoger genoegzaam ingegaan. Dat er bij de DVZ op zou zijn gewezen dat zij kort diende te zijn, betreft verder een verklaring waarop reeds in de voormelde motieven terdege wordt ingegaan. Van een verzoekster om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële en frappante elementen als de aanval van 17 juli 2021 en de hierop volgende ziekenhuisopname hierin niet zou hebben vermeld indien deze gebeurtenissen werkelijk hadden plaatsgevonden. Zoals terecht wordt opgemerkt betreffen deze feiten immers de belangrijkste gebeurtenissen in het door verzoekster aangehaalde relaas en zouden deze de directe aanleiding hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Dit alles klemmt nog des te meer daar verzoeksters houding en gedragingen nadat haar geaardheid zou zijn ontdekt en nadat zij daardoor meermaals ernstige problemen zou hebben gekend totaal niet stroken met de in dit kader door haar uiteengezette vrees voor vervolging en aangevoerde nood aan internationale bescherming. Het is namelijk manifest ongeloofwaardig dat verzoekster, hoewel zij reeds eerder aanhaalde en ook in het verzoekschrift aanvoert dat homoseksualiteit in Georgië zou gelijkstaan met de dood of minstens een verbanning uit de samenleving en ondanks dat zij naar eigen zeggen slachtoffer zou zijn geworden van meerdere ernstige feiten en dagdagelijks werd beledigd en bedreigd door zowel haar burens als haar eigen vader, gewoon op hetzelfde adres en bij haar ouders bleef wonen, slechts anderhalve maand later zou hebben besloten om het land te verlaten en ook na deze beslissing nog een half jaar op hetzelfde adres zou zijn gebleven, en dit terwijl zij duidelijk ook terecht kon bij haar vriendin N. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Wat betreft de problemen met uw ouders en in het bijzonder met uw vader die verbaal agressief had gereageerd nadat hij uw beweerde seksuele geaardheid had vernomen en die niet langer wou dat u nog bij hen bleef wonen, dient ook opgemerkt dat u nauwelijks gevolgen heeft gegeven aan die beweerde feiten. Ondanks het feit dat u niet langer bij uw ouders mocht wonen bleef u wel degelijk nog gedurende meer dan een half jaar inwonen bij uw ouders. U verklaarde wel dat u in die periode vroeg naar het werk ging en laat thuis kwam ’s avonds zodat u geen contact had met uw ouders (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 16). Maar tegelijkertijd stelde u dan weer dagelijks te zijn uitgescholden en beledigd te zijn geweest door uw vader, wat daarmee tegenstrijdig is (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 14). (...) Dit geldt nog des te meer gezien u wel degelijk ook terecht kon bij uw vriendin, waar u na uw ontslag uit het ziekenhuis na

de beweerde feiten van 17 juli 2021 heeft verbleven, om weer op krachten te komen en er sowieso ook redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zelfredzaam bent als u al ongeveer 5 jaar een job als wijnsommelier had (CGVS, B. (...), 05.07.2021, p. 4 en p. 7). Bovendien dient opgemerkt dat, wanneer de vervolgingsfeiten door uw burens wel degelijk ernstige vervolgingen zouden uitmaken, dan nog minder kan verwacht worden dat u op het adres van uw ouders zou zijn blijven wonen.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Integendeel geeft zij in het verzoekschrift zelf aan dat het maar een kwestie van tijd was vooraleer de stoppen van haar vader helemaal konden doorslaan. Dat het inwonen bij haar vriendin geen optie voor de lange termijn was, betreft verder een blote bewering die, gezien verzoekster aldaar reeds eerder terecht kon, niet kan worden aangenomen. Zelfs indien dit op lange termijn geen optie was, kon bovendien van verzoekster worden verwacht dat zij dit zou hebben overwogen als tijdelijke oplossing en in afwachting van het moment waarop zij genoeg geld had om het land te verlaten. Gezien verzoekster verder beweerde dat zij en haar vriendin waren gezien op het ogenblik waarop zij kusten en dat zij ook na haar ziekenhuisopname bij deze vriendin verbleef om op krachten te komen, vormt ook het gegeven dat zij deze vriendin niet in gevaar wilde brengen geen dienstige uitleg. Verzoekster had daarenboven ook nog andere opties waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze zou hebben benut om zich eerder aan de beweerde bedreigingen en de beledigingen van haar ouders en haar burens te onttrekken. Zo had zij ook nog een oudere zus, die apart woonde, met wie zij een normale relatie onderhield en die aangaf dat zij haar geaardheid wel aanvaardde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.5, 14).

De voormelde vaststellingen zijn in het kader van het devolutieve karakter van het onderhavige beroep ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende geaardheid en problemen.

Derhalve is verzoeksters verwijzing naar (de voorliggende algemene informatie inzake) de situatie voor homoseksuelen in Georgië te dezen voor het overige niet dienstig. Deze informatie en situatie zijn van louter algemene aard en hebben geen betrekking op verzoeksters persoon. Verzoekster kan met haar verwijzing naar deze (informatie over de) algemene situatie niet volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan verzoeksters kritiek op de overige, overvloedige motieven die (onder meer inzake het niet benutten van en de voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst) zijn opgenomen in de bestreden beslissing op zich voorts niet leiden tot een hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing en is deze kritiek verder niet dienstig.

De door verzoekster neergelegde documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet op concrete en dienstige wijze worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekster geen substantiële redenen in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de weigering van de internationale bescherming en de kennelijke ongegrondheid van verzoeksters verzoek om internationale bescherming en dient het beroep te worden verworpen.

3.6. Verzoekster toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze uiteengezet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT